

Copyright © 2017 Editura For You

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii For You.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă,
a textului din această carte este posibilă
numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Ana-Maria Datcu

Tehnoredactare: Stelian Bigan

Design copertă: Adriana Guță

Ilustrația copertei: Dorina Costraș, *Working on a dream*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPA, LORETA

Scrisori pentru Ema : pagini de viață / Loreta Popa ; pref. de
Flavia Buref. - București : For You, 2017

ISBN 978-606-639-135-1

I. Buref, Flavia (pref.)

821.135.1

Loreta Popa

Scrisori pentru Ema

Pagini de viață

Prefață de Flavia Buref

Editura For You

Cuprins

Cuvinte de apreciere / 7
Mai înainte de prefață / 13
Prefață – <i>Pagini despre ceilalți și... despre noi</i> / 19

Bunica / 21
Prețul succesului e uneori prea mare! / 26
Concediu fără plată / 28
Prăjitura cu frișcă din vitrină / 30
Fluturele albastru / 32
Cavalerul alb, la a doua șansă / 33
Ciocolata bunicii / 35
Cu ochii mult prea larg deschiși / 37
Cum să nu distrugi un bonsai... / 39
Drumul spre sufletul-pereche / 41
Cum să spui „nu“ ... / 43

Frumusețea iubirii descolte / 45
Happy-end cu aroganță / 46
Lacrima vindecătoare a iubirii / 48
Lacrimi de toamnă pe pleoape / 50
Lift pentru doi / 52
Păpădia plouată / 53
O lacrimă de inocență în priviri / 54
Ea, femeia, prietena mea / 56
Tăceți, privighetoarea cântă! / 58
Să iubim fără teamă / 59
Comoara abandonată / 60
Răutăciosul trecut de vârsta adolescenței / 62
Rochia albă de dantelă / 64
Suflete în cădere liberă / 66
Tangoul / 68
Un pas spre o nouă viață / 71
Un răsărit de soare / 72
Un zbor împreună, umăr lângă umăr / 73
Omul cel mai tare este omul cel mai singur / 74
Plin de viață și niciodată trist / 76
Dulce și amar, agonie și extaz / 78
De la fereastra vieții / 80
Curajul de a lupta pentru ceea ce-ți dorești / 82
Un partener câteodată necesar / 84
Un loc numit de unii suflet / 86
Această clipă admirabilă / 88
Obsesia unei iubiri / 91
În genunchi în fața iubirii / 92

În fața oglinzii. Fără mască... / 94
O lecție de viață greu de uitat / 96
Prin trista cenușă a iubirii pierdute / 98
Pune punct și ia-o de la capăt! / 100
Maidanul dintre noi / 102
Cocoș, guraliv, simpatic, fugar / 103
Imposibila revoltă / 105
Dansatoarea iubirii / 108
Lipitoarea / 110
Promisiunea unui viitor mai bun / 113
Căsuța cu îngeri / 116
Argintica. Fulgul meu de nea... / 119
De ce cad stelele? / 127
O dragoste lungă de-o viață / 129
Scurtă întâlnire / 132
Încă vă mai place Brahms? / 134
În așteptare... / 137
Un parastas vesel / 140
Adevărul / 147
Puterea lui doi / 159
Oglinda Adevărului / 164
Să nu plângi, omule! / 166
Pe pragul casei / 168
Rostul lui cine sunt / 170
Harul de a fi mac / 172
Poezia liniei / 174
Cel dintâi fir de iarbă / 176
Iubirea din noi / 178

- Va cădea ploaia / 180
 Ești liber să simți / 182
 Mă vei bea, prietene! / 184
 Oprește-te, respiră, simte vibrația! / 186
 Fericirea stă în lucruri mărunte... / 190
 Darul unui fulg de nea / 192
 Adu-ți aminte de tine, om! / 194
 Lacrimi, iubire și zbor / 197
 Curcubeu / 199
 Ridică talpa și pleacă! / 202
 Spre mine, răsărind... / 204
 Scrisoare către mine / 206
 Scrisoare către Ema / 210
 Postfață – Câte ceva despre iubire / 215

CĂRȚI ÎN PREGĂTIRE

Neale Donald Walsch	<i>Ce a spus Dumnezeu</i> <i>Conversații cu Dumnezeu pentru părinți și adolescenți</i>
Deepak Chopra	<i>Rețeta fericirii supreme</i> <i>De ce râde Dumnezeu?</i>
Marianne Williamson	<i>Lacrimi și triumf</i>
Eldon Taylor	<i>Autohipnoză și tehnici subliminale</i>
Seka Nikolic	<i>Știi mai multe decât crezi</i>
Jamie Turndorf	<i>Iubirea nu moare niciodată</i>
Gay Hendricks, Tinker Lindsay	<i>Prima regulă a lui Tenzin</i>
Cherry Gilchrist	<i>Iubirea începe la 40 de ani</i>
Ken Druck	<i>Regulile reale ale vieții</i>
Ermes Ronchi	<i>Sărutările pe care nu le-am dat</i>
David Phillips	<i>Cum să devii expert în numerologie</i>
Alan Cohen	<i>Cursul în miracole pe înțelesul tuturor</i>
Denise Linn	<i>Vieți în trecut, miracole în prezent</i>
Michael Tamura	<i>Tu ești răspunsul</i>
Bernie Ashman	<i>Semne zodiacale și vieți trecute</i>
John F. Demartini	<i>Inima iubirii</i>
Guy Finley	<i>Secretul sinelui tău nemuritor</i>
Linda Backman	<i>Sufletul care evoluează</i>
Jim Dincalci	<i>Cum să ierți atunci când nu poți</i>
Christy Wilson Beam	<i>Miracole din cer</i>

Scrisori pentru Ema – pe care am avut apoi plăcuta ocazie să le citesc –, că posedă harul de a intui trăirile celorlalți dincolo de vorbele lor și de a descoperi, din hățișurile unor relații omenеști dificil de analizat, răspunsuri și adevăruri.

Istorsind destine, Loreta Popa izbutește să te facă să înțelegi meandrele unor existențe a căror desfășurare părea de neînțeles. Și mai dăruiește și portrete omenеști impresionante, precum acela al bunicii sau al celui bunic care, din înseninaarea și împăcarea lui în pragul „marii treceri“, îi oferă nepotului copleșit de frământări o atât de înțeleaptă rețetă a fericirii.

Bogăția vocabularului Loretei Popa și curgerea elegantă a frazelor sale sporesc farmecul lecturii. Autoarea nu dă uitării nici semnele magice din jurul nostru și, poposind o clipă asupra lor, te poartă către tărâmul tainic cu care ne învecinăm și care, cândva, ni se va dezvălui. Este vorba despre acele „semne“ ce ne ies în cale parcă anume ca să ne ajute să nu pierdem o șansă a armoniei, o predestinare. Ele pot fi orice: un fluture albastru, un fulg de nea, chiar și numai o boabă de piper în ciocolata fierbinte sau o întâlnire neașteptată, altminteri imposibilă, dar care are totuși loc...

Paginile acestui prim volum de schițe literare al Loretei Popa, pe care le citești cu atâta plăcere, te fac să dorești să mai ai de urmărit încă alte și alte întâmplări, alte portrete, alte destine.

Sper că Loreta nu ne va face să le așteptăm prea mult.

FLAVIA BUREF

Bunica

În sufletul fiecărui copil există dorința de a găsi o persoană care să-l aprobe, să-l asculte și să-l îndrume atunci când greșește. Am avut fericirea de a fi găsit o astfel de persoană în minunea numită bunica mea. Puțini oameni sunt binecuvântați cu bunici care par desprinși din cărțile de povești...

Bunica mea a fost sufletul meu pereche, ascultătoarea și îndrumătoarea mea timp de zeci de ani, adică vreo treizeci. Îmi amintesc de faptul că, la început, când aveam vreo trei ani, admirația mea era îndreptată către mătușa, Pia, sora mai mare a tatălui meu, care nu mă slăbea din ochi niciodată și orice poftă sau dorințe aveam erau ca și îndeplinite dacă le rosteam cu voce tare în fața ei. Bunica mi se părea prea dură, prea severă și extraordinar de ștearsă în comparație cu mătușa mea preferată, de la care mi s-a tras pasiunea pentru cărți și filme. Și astăzi, dacă mă forțezi să aleg între o carte și orice altceva, voi opta întotdeauna pentru a citi într-o cameră liniștită, într-o

după-amiază de vară, un roman interesant. Pe bunica am descoperit-o mai târziu, după moartea mătușii – pe care nici acum nu am uitat-o –, când se ruga de mama să mă lase să stau cu ea, pentru că eu o înveseam și îi redam bucuria de a trăi. Încet, încet și-a aruncat masca de femeie dură. Secrete bine încuiate cu cheia au prins a se răzvrăti și au ieșit unul câte unul la suprafață, forțându-mă să încep mai devreme drumul maturizării mele ca om.

La 16 ani, Catrina lui Covalciuc își încerca norocul venind în București tocmai din Udești, o comună din Bucovina cu oameni gospodari și bine crescuți. Cu ce putea să se îndeletnicească o fată singură în afară de îngrijirea copiilor cucoanelor înstărite din Capitală? Uniforma nu putea ascunde frumusețea Catrinei, drept pentru care bunicul meu, Albert Filip Andreiaș, fiu de aristocrați austrieci, a pus ochii pe fata de țăran care nu avea decât bunul simț și inima curată ca avere. Bineînțeles că familia s-a opus de la început acestei relații, dar dragostea lor a biruit în cele din urmă. Oficializarea legăturii a venit însă abia după trei copii – după aceea s-au născut încă doi. N-am înțeles niciodată cum se făcea că pe vremea aceea rar nașteau femeile la spital, totul se petrecea acasă. Bunica mea a fost fericită alături de omul iubit, chiar dacă nu întotdeauna acceptată de familia lui. Căsuța lor era săracă, dar plină de iubire și înțelegere, cel puțin așa cred eu acum, sau îmi place să cred asta, pentru că a fost tot ceea ce am putut scoate de la ea în toți anii în care am discutat-o în privința poveștii ei de iubire.

Întotdeauna mi se spuneau lucruri frumoase și mi se atrăgea atenția asupra faptului că trebuie să am grijă cum mă port, cum vorbesc, cum mănânc, însă abia mai târziu mi-am dat seama că viața a fost cea care a îndrumat-o pe bunica mea să mă educe într-un fel anume, aproape de standardele impuse ei înseși de familia soțului.

Pe bunicul meu nu l-am cunoscut prea bine, a murit când eu și fratele meu eram destul de mici și nu țin minte decât că își scotea proteza ca să ne sperie și citea mereu dintr-o carte despre care aveam să aflăm mai târziu că era *Capitalul* lui Marx. Era comunist din convingere, credea că oamenii trebuie să fie toți egali și liberi să-și spună părerea și să trăiască așa cum vor. A murit înainte de a vedea ce s-a ales de credința lui în Partidul Comunist, înainte de a vedea ce a făcut Partidul cu credința aceluia care au sperat într-o lume mai bună. De la el m-am ales totuși cu o dorință imensă de dreptate și egalitate. Tatăl meu era al patrulea dintre cei cinci copii și al doilea băiat al familiei, dar și cel mai pus la muncă dintre toți. Copilăria lui l-ar face pe Nică al lui Ștefan a Petrei să moară de invidie.

Totul era mai simplu în acei ani, nu-ți trebuiau prea multe ca să fii fericit, căci războiul își pusese amprenta pe toți și viața era prețuită la adevărata ei valoare. Am crescut cu poveștile bunicii despre acea perioadă, povești despre rege, legionari, comuniști, ruși, americani, biserică și pace mai presus de toate. Viața ei a fost grea, dar nu s-a plâns niciodată. A mulțumit Domnului și s-a bucurat pentru tot ce a primit. A rămas văduvă când eu aveam 5 ani, iar ea 63. La 53 și-a pierdut fiica cea mică, Maria. Se îmbolnăvise, într-o tabără la munte, de

nefrită, o afecțiune a rinichilor, fiindcă dormise în cort direct pe pământ. A fost cea mai mare durere a bunicii și a celor din familie pentru că Marieta, cum era alintată, era foarte iubită. O cunosc din fotografii și din ce îmi povestea bunica, dar am simțit-o întotdeauna aproape.

Copilăria mea miroase a corcoduș înflorit și a liliac, ce se găseau din plin în curtea bunicii, și a tămâie și clopote de mănăstire. Corcodușul este copacul meu preferat, asta pentru că în el mă urcam mereu și priveam Mănăstirea Plumbuita, ce era foarte aproape de noi, doar o stradă ne despărțea, absorbită fiind de treburile călugărilor care băteau toaca și se rugau de dimineața până seara. Am urcat de atâtea ori dealul către ea, că nu mai țin minte, iar turla și interioarele mănăstirii nu au avut niciun secret față de mine în acea perioadă. Curioasă cum eram din fire, le-am cercetat de-a fir a păr, închipuindu-mi că sunt o domniță răpită de haiduci și ascunsă de ochii răi ai lumii. Bunica nu mi-a reproșat niciodată imaginația prea bogată și m-a lăsat să visez cu ochii deschiși, corcodușul fiind locul meu de visare preferat. Și acum îmi aduc aminte cum bătea vântul prin crengile lui pline de flori plăcut mirositoare, cum mă mângâia pe față în fiecare zi soarele cu razele lui calde și cum vorbeam cu porumbeii care gângureau când le dădeam de mâncare.

După ce a murit și Pia, sora mai mare a tatălui meu, bunica a rămas singură, iar eu, fiind singura nepoată, trebuia să fiu de ajutor sufletului greu încercat. Nu știu cât de mult am ajutat-o eu pe bunica, dar de atunci am fost nedespărțite. Vacanțele mele au fost mai bogate alături de ea, căci m-a dus să văd

locurile în care a crescut și a copilărit, locuri încărcate de istorie. Atunci am aflat că era verișoară cu scriitorul Eusebiu Camilar și tot atunci am descoperit minunea numită Bucovina. Diferită de tot ce am întâlnit după aceea, diferită de tot ce am cunoscut oricând. Dealuri verzi, copaci cum nu știam că există, ciuperci de care nu auzisem, flori superbe, șerpi, bufnițe, vaci, oi, rațe, cârțițe, gutui, pepeni (harbuzi), castraveți, cartofi (barabule), căpșune, fântâni, cireșe amare și negre, mure, afine, zmeură, iaurt (ceșleag), cloști și cocoși, albine și viespi, care înțepau cumplit, dar frumos... Și, mai presus de toate, am avut de-a face cu oameni diferiți de ceea ce știam. Oameni buni ca pâinea caldă, oameni răi, oameni.

Prețul succesului e uneori prea mare!

Îl cunoșteam, era un ziarist bun. Puțin cam arogant, dar avea uneori și accese de candidă bunătate. Știam că în viață este bine să nu conjugii niciodată la trecut, așa că reîntâlnirea cu fostul meu coleg de redacție mi-a făcut plăcere. Pe fața lui nu se mai citea niciun semn al vijelioasei sale tinereți, nici excentricitatea-i atât de bine cunoscută. Nu mai era băiatul cu paltonul prăfuit cu care făceam cap limpede o seară da, una ba, la ziarul „mărunt“ la care lucram atunci. Acum trăiește, cum mi se destăinuise, sub imperiul unei agresiuni continue a acestei meserii. Îmi tot repeta să nu o confundăm cu tot ce înseamnă ea, prin translare și impostură.

L-am felicitat sincer, acum era cineva, avea emisiunea lui, invitați doar unul și unul la o televiziune importantă. A ripostat spunând că nu există adevăr absolut, că din orgoliul de a spune totul, de a fi cinstit până la capăt poți aduce prejudicii mai mari decât dacă ai minți și ai înșela. Se grăbea, avea o întâlnire cu un om important. Am apucat să-l întreb brusc dacă

soția lui este bine. Sastisit, ușor ironic, a lăsat una dintre măști să cadă pe asfaltul topit de caniculă:

— Aaa! Uitasem. Cu tine n-am mai vorbit de mult. Am divorțat, nu mai comunicam deloc. Și, în plus, nu era genul acela de femeie de lume. Acum sunt căsătorit cu altcineva. Plecăm la Viena în câteva zile, în călătorie de nuntă.

Seara m-a găsit în fața televizorului, alături de familie, privind cum dezbate fostul coleg alături de oameni importanți problemele societății noastre în declin. Fetița mea mi-a spus, oprindu-se din desenat:

— Mami, nu ți se pare că nenea de la televizor este cam trist? Uite, are lacrimi în ochi!

Am fost izbită de culoarea adevărului pe care gura naivului meu copil îl rostise.

Concediu fără plată

Cunosc un om interesant, căsătorit, tată a doi copii, care îmi spunea că orice cuplu se construiește pornind de la afinități, sentiment de siguranță și iubire. Și-a cunoscut soția încă puber fiind, s-au iubit, au împărțit totul împreună, de la pat până la unica bucățică de pâine din casă. S-au căsătorit împotriva voinței părinților, au stat cu chirie, iar dragostea lor a triumfat de la primul născut, un băiat, până la al doilea copil, o fetiță. Încrederea reciprocă și fidelitatea erau noțiuni cunoscute cuplului în discuție. În fiecare săptămână el se întâlnea cu băieții. Logic, veți spune! Da. Numai că într-o zi a fost trimis într-o delegație. Ea a avut încredere, doar era acela cu care a băut apă din același pahar atâția ani. O suna în fiecare seară și îi spunea ce dor îi e de ea. Se simțea ocrotită, iubită, nu știa ce este gelozia și îi acorda credit nelimitat. Apoi, a primit un telefon. Era de la șeful lui, care întreba cât mai durează concediul fără plată al soțului.

Șase luni au durat certurile, toate de față cu copiii. Apoi, la un control de rutină, băiețelului i s-a pus diagnosticul leucemie și cerul a căzut peste părinții deznădăjduiți. Doi ani de tratamente, de strigăte de ajutor, vizite în Țara Sfântă, până când Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile, iar băiețelul s-a făcut bine. Au uitat durerea adulterului și cei doi au îngropat securea războiului.

Ieri mi-am sunat prietena, trecuseră patru ani de la această încercare. Băiatul era sănătos, fetița bine, se pregătește de școală, doar el era „în delegație“. De data asta definitiv. Serba deja un an alături de altă femeie. Soția lui își duce crucea, își îngrijește singură copiii, și-a luat licența în aceste condiții și acum face școala de șoferi. Singura ei nelămurire?! Oare ce vor bărbații?

